

PRAHA - DOKSY

Gejza – můj vrchol sezóny nezklamal

Je tu ten den, kdy se jede můj nej. závod a to jsou DOKSY, při pohledu na oblohu kolem 14 hodiny se mi vybavují hrůzné momenty z loňského roku, kdy jsme celý závod odjeli b dešti a v zimě a zas jsem si říkal hold budeme v cíli za vodníky. Naštěstí je o něco teplej jak vloni a teploměr ukazuje něco málo pod 20 stupínku. Volím krátké kalhoty i dres abych neměl tolik mokrých věcí na sobě. Cestou na start trošku sprchne, ale po prezentaci déšť ustává a místy je i modrá obloha, ale směrem k cíli je nebe zlověstně ocelové. Na startu prohodím pár slov s ostatníma a už se přibližuje čas startu. START je trošku opožděn a peloton v klidném tempu vyráží směr Hovorčovice. V Hovorčovicích je můj největší fanda syn tak se snažím dostat na špici aby mě viděl, to se mi daří a do Hovorčovice vjíždím jako první a zamnou celý balík, Na konci Hovorčovic s chci do balíku zařadit, ale nějak nikdo nechce jet dopředu a tak stále jedu v čele a tak pokračuji na čele balíku dál, v čele projíždím Měšice, Mratin a mezi prvními vjíždím i do Kostelce nad Labem zde se již střídá, ale stále jedu v popředí, Z našich ke zde i Kubajz, nějaký borec ve spartanském dresu, a náš úspěšný paraolimpik Jirka Ježek. V duchu si říkám, že je to parády jet v blízkosti tak významné cyklistické osobnosti, Cesta ubíhá v slušném tempu dál do Všetat, kde již na úplné špici nejsem a morálně se připravuji na první kopec, kde tuším první problém. A jsou tu Čečelice, jako každý rok mě zde balík odjíždí a já začínám stíhací jízdu do nějaké skupinky odpadlíků, v které bych se svezl v poklidu do cíle., V stoupání na Hostín se mi to daří a společně s Kubajzem dojíždíme skupinku cca 15 lidí, kde je z našich Qvit a Bigmig. Ve sjezdu do Kokořínského údolí a následně v něm se z naší skupinky stává cca 20 člený balík, kde se snažíme spolupracovat a točit krátké špice a postupně nabalujeme další jezdce až bych řekl, že před stoupáním na Romanov je nás tak 30. sice se mi zdá, že ne všichni střídají jak by měli, ale tempo je stále slušné. ROMANOV, to jsem zvědav co ten kopec s naší skupinkou udělá a hlavně kdy zní odpadnu já. Kupodivu Romanov vyjíždíme v dost slušném tempu, dle bigmiga za cca 7 min a já se stále držím v naší skupině, z které odpadají nějakí borci a bohužel i Kubajz. Na vrcholu jsem nadšen jak jsme to rychle zvládli a spouštím se směr Mšeno, Zde je další moje neoblíbené místo a to stoupání po kostkách, ale letos jej zvládám též bez větších problémů . Z Mšena je to klasika nahoru, dolů a pořád se mi v hlavě hon, kdy mě ta skupina orve. Někde před Žďárem mě berou křeče do pravého lýtka, ale naštěstí je překonávám, a stále se držím v naší skupině. A jsou tu poslední km letošních Doks asi tak 2 až 3 km před cílem potkáváme dva naše Rošky a ještě někoho s defektem, tak se modlím aby technika vydržela. V závěrečné části se začíná zrychlovat a naše skupina se trhá na dvě části, ujíždí nám asi 8 borci z nich jeden poté co vymetl díru v silnici končí v poli. Jí zůstávám v druhé skupině, kde je i Qvit a Bigmig. Asi t 1 km před cílem zato zkouším vzít a kupodivu se z naší skupiny trhám a 500m před cílem mám menší náskok, ještě krátké ohlédnutí a vím, že mě nesjedou. CÍL čas někde klem 2:18 je parádní, myslím, že toto jsou oje nejrychlejší a asi i nejlépe odjeté Doksy v čemž se doma utvrzují. V cíli už jsou ti lepší z nás a probírají závod. Já děkuji Qvitovi, bigmigovi i za nám dojíždějícímu Kubajzovi za bomba závod a rychle mířím k místní osvěžovně 2 rychlá pivka hups na kolo a směr Mladá Boleslav na chatu, zde mi komp ukazuje krásných 130 km. Letošní Doksy byli prostě úžasné, naštěstí nepršelo, i sluníčko svítilo, výborný čas a super svezení, už dnes se těším na příští

ročník. A málem bych zapomněl na velkou událost, poprvé m nesjel druhý balík, asi jeli na POHODU. Takže ještě jednou díky všem a hlavně KDO ŠLAPE TEN ŽIJE

Ježek – report z neutrálního servisního vozidla

Vleklé zranění pravého kolene, mne pro tento ročník kultovního závodu Praha-Doksy uvrhlo do pozice nehrajícího kapitána, resp. do role řidiče doprovodného vozidla a reportážního fotografa. Na základě předpovědi počasí mne neúčast v závodě příliš nemrzela. Před startem dokonale prověřila odhodlání závodníků několikrát dešťová přehánka. Počasí hodně podobné tomu jako minulý rok. Ti co si troufli přijet na start po vlastní ose vypadali hodně špinaví a mokří. Vidět třeba Kaprův krásný Spešl pokrytý humusem ze silnice, je srdcervoucí. Ale stejně jako déšť rychle přišel, tak stejně rychle odešel, jen lezavá zima zůstala... Ale to už se všechno chystá ke startu prvního balíku. V první řadě nelze přehlédnout nejlepšího cyklistického paraolympionika ČR, Jirku Ježka, čerstvého vítěze silničního marathonu Mamut. Kousek za ním naše největší želičko v ohni, Malina! Po odstartování prvního balíku se již řadí na start druhý balík. Bohužel doprovodná vozidla totálně zablokovala místní komunikaci a znemožnila tak hladký průběh startovní procedury. I když druhý balík na první pohled vypadá jako skupinka vyzrálých pánů, tak se nenechte zmást. Když tihle "starší" přiloží pod kotel, ne jeden mladých valí bulvy! Jména jako Prager, Vitáček, Vaňkát, Hájek vzbuzují oprávněný respekt. Stejně jako za prvním balíkem, i za druhým balíkem se krajinou vine vláček doprovodných vozidel. Já si trochu nadbívám a do Kokořínského údolí dojíždím právě ve chvíli, kdy do něj vjíždí skupina s Kolíkáčem, Bobkem, Léňou a dalšími. Když skupinku předjíždím, snažím se alespoň trochu kluky povzbudit. Dojíždím první skupinu, kde je Malina, celkem asi 15 lidí. Najíždíme do stoupání na Romanov. Rychlost skoro vůbec neklesá, jako kdyby kluci ani do žádného kopce nejeli, no mazec! Nikdo ze skupiny neodpadá. Začínají serpentiny a v jedné zastavuje Malina, defekt zadního kola. Taková smůla! Zastavuji a pomáhám mu s výměnou. Malina dává průchod své frustraci a nadává... Mezitím nás míjí skupina s Kolíkáčem a z hloučku jen zaslechnu marný povzdech směrem k Malinovi: "Jirko, Jirko....". Ještě nahodit řetěz, roztlačit a jede se dál. Na vrcholu kopce předjíždím Léňu, který si na Romanově pořádně "vyťal". Volám na něj, že má za sebou Malinu, který je po defektu, ať spolupracují. Na Romanově se totiž Kolíkáčova skupinka roztrhla a v zadu zůstal právě Léňa a Malina. Spolupracují a dotahují se na zbytek skupinky. Za Malinou a Léňou se do skupinky přicuclo i pár "příživníků". Skupinka pak dále pokračovala přes stoupání k zámku Lobeč a Nosálov. V lesním úseku za Nosálovem to už vypadalo, že se početná skupina Šlapek zformuje a ukáže letargyckému zbytku skupiny záda. Ale už se možná nikomu nechtělo pouštět do "větších akcí". Skupinka jela roztažená po celé šířce silnice a spíš po sobě všichni koukali. Ve Ždaru jsem skupinu opustil a jel fotit do Tachova dojezd prvních. Bohužel jsem dorazil chvíli po tom, co projeli cílem. Chvíli po nich sprintuje do cíle i Kolíkáčova skupinka. Pak už následuje tradiční sdělování dojmů před hospodou v Tachově a přejezd do kempu na vyhlášení. V kempu na terase voňavý řízek s bramborem a pivečko. To všechno pod již zcela jasnou oblohou a za svitu zapadajícího slunce. Ač Šlapky tento rok nezískaly žádné pódiové umístění, myslím si, že si všichni bez výhrad zaslouží pochvalu za bojovný a hlavně týmový výkon!!!

Kolíkáč – Závěr z říše snů aneb Doksy 2010

Příprava na Doksy letos spočívala hlavně v tom, že jsme stále sledovali předpovědní meteorologické modely a tipovali, jestli bude pršet nebo nebude. Já byl odhodlán vyrazit i za deště, protože minulý rok jsem kvůli nemoci nejel a tak ani nic jiného nezbývalo. Vyleštil jsem kolo, těsně před vyjetím, mě ještě zdržela práce a tak jsem nestíhal sraz s klukama na Chodovci arazil s mírnou časovou sekerou sám. Na Želivského se strhl ced'ák, který mě dokonale prolil, kolo zasvinil, já v depresích zalezl do zastávky a koukal na ty provazy vody, úplně stejně jako při cestě na časovku v Bášti, do háje, letos je nám tedy počasí opravdu nakloněno. V Letňanech ještě dojezu Quita a Iceho, kteří jedou krokem, aby se nezacákali, ale je to úplně zbytečné, stejně jsme jako vodníci. U teplárny už vládne čilý ruch, Kajman s Fandou tam nervózně přešlapují a váhají, jestli pojedou nebo ne, tak je razantně přemlouváme k registraci. Bobkova fábka se plní k prasknutí, pomerančový hlouček zase srší vtípem a řevem, každý ze sebe uvolňuje start'ák. Obětavý řidič Ježek nás fotí a řadíme se do startovních boxů. V hlavě se přepínám do módu ostrého závodu, hned od začátku být u špice, každé sebemenší zaváhání se bude trestat. Kdyby se podařilo přeletět přes úvodní brdky do kokořínského údolí s čelem, byl by cíl letošních Doks splněn. Ale to by nesměli stát na startu hobbíci typu Jakuba Svobody, Petra Zahrádky, Jirky Ježka a jim podobní, včetně našeho raket'áka Maliňáka, ale stále doufám, že by třeba mohli mít trochu soucitu. Zdoláváme úvodní kilometry této legendární klasiky, na čele naši Kubajz s Gejzou, Malina dobře zakukán a pak jede trio Technik, Kolíkáč, Bobek, pěkně vedle sebe to hrneme dopředu a kecáme, úžasný zážitek, tempo kolem 45km/hod. a jede se jako nic. Blíží se Čechelice, najíždím si dopředu, aby mě balík vykopel nahoru a vcelku se podařilo, zaváděcí vozidlo policie a CKKV stále na dohled. Na přejezdu trochu na brzdy a hned za ním ostře doleva, áááá tak teď to začíná pěkně bolet, pole se natáhlo jak žížala, a v protivětru jedu totální šrot, děrovači děrují a na hlavní před odbočkou na Liblice se jede levá škarpa, pekelný terezín, možnost závětří hodně problematická, stále ale je tu možnost to spojit s čelem, ale okolo mě už hodně svěšených noh, ještě Ruda Kadlec hecuje na sjetí, ale přichází stoupání na Hostín, marně hledám molekuly kyslíku a potřebné wattly, konečná, Technik, Malina, Bobek, Rošky jsou fuč, otáčím se, za mnou početná grupa, nechávám se sjet ... tak to je neslavný konec mých až moc optimistických ambic. Teď zmobilizovat síly, abych vydržel v této grupě, a hele na horizontu se válí na asfaltu 3 smotané postavy, z toho jsou 2 orange, blížíme se blíže a jedna z nich je Bobek, no do háje, už ale nasedá na kolo a přicucává se k nám. A hele před námi další uschlé třešničky, jedna z nich je Rošky a to je hned veseleji. No, a když se ze zadu ozve euforický Léňa je jasné, že to bude ještě veselejší. Je nás asi kolem 25 kousků, mezi nimi Eda Pinkava, Venca Cafourek, David Marek, Ruda Kadlec, Honza Šístek... Jede se neuspořádaně, občas náznak nějakého střídání či kolotoče, ale přinutit takový dav k nějaké smysluplné spolupráci se moc nedaří, před údolím zkusíme s Bobkem zabrnkat na nervy a zkusíme jakoby odjet, ale oběma je nám jasné, že to je hodně propagační. Bobek furt hudruje, že má odřený duál, prst a naražené koleno, no moc mu nezávidím, Léňa si to neskutečně užívá, pusa od ucha k uchu a sliny jen odletují. Rošky jede úsporně, nepouští se do žádných větších akcí, stejně tak jako valná většina skupiny. Údolím jedeme na výlet, málokdy se přiblížíme ke 40km/hod., a to je nás prosím stále kolem 25 lidí, tady jsme mohli frčet úplně jinak. Blíží se Romanov a v hlavě si načítám další kód programu Doksy2010, kopec musíš jet blízko špice, abys mohl zareagovat na případný únik, v minulých letech Ti vždy pár lidí ujelo, prostě tento

kopec rozhoduje, musíš tady nechat všechno! A podařilo se, dokonce na mě vyšla dole pod kopcem špice a do Romanova najíždím jako první, po chvíli začne určovat tempo Eda, jdu mu do háku a zkusíme vydržet. A najednou se nám naskytne smutný pohled, u krajnice defektíci Malina a u něj našťěstí Ježek, který mu už pomáhá. Romanov dokazuje svoji pověst, procenta sklonu dokonale prověřují vrchařské schopnosti, Eda už pomalu odcouval, teď tu je nejsilnější Venca Cafourek, ale stále se mi daří být okolo 3.-4. místa, skvělý pocit, dáváme si jako mezci . Konečně sklon ustupuje a přichází poslední magnet k vrchařské prémii, jsou tu diváci s trubkami, atmosféra málem jak na Giru , teď už to vyjedeme, není se na co šetřit a tak ze sedel a spurtujeme na horizont. Moc se neohlížím, ale zdá se mi, že jsme se trochu proseli a nechali tam pár soupeřů. Kostky v Mšeně ochutnám mezi prvními a chraстíme si to nahoru, za kostkami mám vždy takový zvláštní pocit, jako bych vjížděl někam do bezstarostného dětství, odpoután od dospěláckých starostí. A nejinak je tomu i letos, ale asi i moje okolí se zasnilo a zvolnilo se, protože před Lobčí jsme znovu ve 20 lidech a z týmových kolegů zpod Romanova nikdo nechybí a je tu i Malina. Tak to je mazec, Léňa se dostal do stavu naprosté extáze, stále vykřikuje letošní oblíbené heslo "na to se napijeme" a radostně si tůkáme bidony, no nezapomenutelné pocity! Malina se nabízí k nějakému týmovému odjetí, ale moje vystřílené nohy už na to moc nemají náladu , a stejně moc nevěřím v úspěch, skupina přežila Romanov a jen tak odjet by nás asi nenechala. Začíná neskutečná taktická bitva, nikomu se moc tahat nechce, každý už vyhlíží konec a šetří se na spurt. Po zkušenostech z minulých let, kdy jsem vždy totálně vyhořel si v hlavě nahrávám poslední kód, a to začít až po poslední zatáčce před cílem a zkusit to na malou placku pořádně roztočit . Konec na Doksech je nekonečný, ale člověk musí být trpělivý a obezřetný a mít i trochu štěstí, protože povrch silnice je tankodrom, to štěstí bohužel neměl Technik, který neradostně stojí v příkopu s defektem, celý balík parkuje, jede se hodně výletně a před Tachovem se málem zastavuje , no taktická bitva jak má být... Mě to vyhovuje, vyklepal jsme trochu únavu ze svalů, blíží se poslední zatáčka, fouká zleva, tak se nacpu do pravé závětrné krajnice, shodím na malou a čekám, co se bude dít. První už to nevydrželi a začínají se zvedat zadky, začínám točit a točit a točit. Vydržím to? Hůůů to je pocit, blíží se zelená brána keřem obrostlého cíle a já mám před sebou už jen vpravo Bobka a vlevo Edu, ze všech ostatních jsme udělali jen přihlížející diváky, Bobek už taky couvá, a já točím a točím, musím vypadat šíleně legračně, jak na tom skáču, jak na koze, to není ukázka žádné spurtérské síly, ale Eda se přibližuje, cílová čára též, vypadá to dobrěééé, mám o trochu větší rychlost a těsně Edu skočím, no tak to je pro mě závěr z říše snůůůů!! Zaťatá pěst a hormony štěstí stříkají v gejzírech okolo mě! Eda gratuluje, vracím se do cílového prostoru a probíráme zážitky a povzbuzujeme přijíždějící Šlapky. Tachovský Hostinec u Slunečních hodin hostí vybranou společnost bláznů na lehkých stojích, kteří zdolali 28.ročník Praha-Doksy. I oranžový hlouček není nic své pověsti dlužen, to jsou chvíle, které z Doks dělají něco více než jen obyčejný závod. A pak vzhůru do kempu, příjemně prokecaný večer, bez větších iontových orgií, abychom si trojboj dobojovali až do cíle v pátek dopoledne. Ano, i ta cesta nazpátek ve společnosti Bigmiga a Fandy, byla nezapomenutelná, tak jako pro mě celé Doksy 2010.

Léňa – Týmwork

Doksy to je závod o kterém jsem slyšel ještě v dobách, kdy jsem ještě hrál fotbal a to, že se budu někdy věnovat cyklistice jsem nečetl ani v Andersonovkách, proto účast na tomto závodě beru jako povinnost, možná bych jej také přirovnal k povinnostem typu, zasad' strom, postav dům a zplod' syna. První tři povinnosti již mám v kolonce splněno, nezbývá tedy nic jiného než každý rok plnit také povinnost účastnit se této klasiky amatérské cyklistiky. Po výprasku v Klučenicích, který by si nepřáli ani sedláci u Chlumce jsem potřeboval nějakou vzpruhu do dalšího ježdění. Nic nenasvědčovalo tomu, že se tak stane. Tréninkové kilometry – nula, hodin v práci – až moc, spánku – co to je?, ale nic, stane se oranžový zázrak a půjde to! Do Třeboradic dorážím s Kubajzem za podpory deště a větru. Počasí se mnou ani nehne, jedu ikdyby trakaře padaly! Cíl mám jediný, pořádně potrénovat a dojet. Nejvíce si přeju dojet někde kolem Quita a Kubajze, ale moc tomu nevěřím. Na ufony typu Kolíkáč nebo Bobek ani nemyslím. Na start si beru své civilní brýle, přeci jen očekávám jízdu v dešti a s těmi cyklistickými v dešti vidím asi jako Andrea Bocelli. Start se odehrává v poklidu prvních pár km se stále propadám, protože všichni se někam cpou a nemám zájem padat. Nejvíce mě rozčilují bikeri, kteří jezdí opravdu tragicky a jen čekám až se některý z nich složí a vezme mě s sebou. Díky těmto šikulům v Měšicích přichází první pád, naštěstí stíhám zabrzdit, ale bylo to o fous. Čelo samozřejmě nečeká, začíná první lepení již na šestém kilometru, makáme s Quitem, Roškym a Rudou z KPO. Stálo mě to dost cukrů a zvýšilo to mou nenávisť k bikerům na silničních závodech (jsou tedy i výjimky třeba Rošky...). Regenerace probíhá úspěšně, jen jsem jako na šťopkách druhé lepení nebo pád by mě už nebavil. Brdek v Byšicích se jede v poklidu, vylétl jsem jej na velkou bez zadýchání, sjezd zase s pár kaskadéry a za přejezdem začal závod! Balík se okamžitě natáhl do lajny, nebylo se kam schovat, takže pěkně za svoje jsem makal hodně přes 40km/hod, samá technická zatačka, prostě nic pro mě. Borec, který jel přede mnou začal děrovat, musel jsem jít před něj a lepit, ale přes všechnu mou snahu se mi to nepodařilo. Naštěstí za mnou jela menší skupinka, kde byl hodně aktivní opět Ruda a Eda Pinkava. Díky jim jsem se docvaknul do větší grupy, kde byl také Kolíkáč. Výjezd na Hostín se jel již více v poklidu, protože závod'áci už byly v trapu. Postupně jsme si dojeli pro Bobka a Roškyho, který samozřejmě dostal od předsedy pokárání za to, že mu chtěl ujet J. Na vršku nás je snad dvacet kousků. Nechci o něco přijít, držím se mezi prvními pěti, šesti, což znamená, že si vlastně s nikým ze šlapek nepopovídám.... Jede se mi opravdu dobře, špice nehrotím a jsem rád, že se občas dostanu více dozadu abych mohl s Kolíkáčem nebo s Bobkem prohodit pár slov. V Jenichově fouká jako na větrné hůrce, Eda se to snaží rozhábat, nenechávám ho v tom samotného, ale všichni ostatní nás ano. Tak se opět sjedeme. Do Střem se o tempo stará Bobek s Kolíkáčem, příjemná změna. Kokořínské údolí jedeme stále kolem 35km/h, užívám si pocitu, že s Kolíčem dojedu až pod Romanov. Počasí je stále lepší a lepší. S klukama si moc nepovídáme ani je moc nevnímám, jen si hlídám pozici kolem čtvrtého, pátého místa, nerad bych na Romanově něco dojížděl. Kolíkáč vystrčil svůj nos ze skupinky jakmile ucítil Romanov, bylo mi jasné, že tady se ukáže jestli pojedou sám. Hned od prvních metrů mi to je jasné. Valí se přezemě jeden borec za druhým a na vrcholu zůstávám sám ani skupinku nevidím. V kopci ještě vidím defektujícího Malinu a jen tak na vteřinku mi probleskla myšlenka, že by bylo super, kdyby mě Malina dojel a pomohl mi dostat se zpět do skupiny. Tyto myšlenky rychle přebyli křečci v levé noze, musel jsem přehodit na kašpara a vyhnat je do věčných lovišť. Dojel mě aspoň další odpadlík, s

kterým jsem pokračoval do Mšena. Na kostkách jsem už byl opět sám, kolegu jsem někde vytratil. Kostky nenavidím, ale mé ruběčko je miluje, a proto mi tady pomohlo, vyplavilo veškerou kyselinu pryč a najednou se mi nohy roztočili, na vrcholu kostek jsem již viděl Kolíkáčovu grupu a cítil jsem v nohách, že by to šlo! Při zpětném ohlédnutí jsem si všiml oranžového dresu, zaostřím a on to Malina! Jsem už naprosto v klidu a jsem si jistý, že mě tento raket'ák nenechá napospas kokořínským zbojníkům. Je u mě v cukuletu, do řeči mu moc není, jen se chytám a držím. Volí pro mě snesitelné tempo, ještě si mě hlídá aby mě nezničil, krásný to pocit. Alberto Contador táhne Vencu z Horních Měcholup! Sjíždíme jednoho borce za druhým až máme Kolíkáčovu grupu na dohled. Tady se v jednom brdku Malina trochu zapomněl a začíná mi ujíždět, křičím, volám, mačkám se až na 205 tepů, ale nemůžu se docvaknout, tady zasáhla další vyšší moc, borec co jel za námi mi dává pár svých wattů a opět hypnotizují vysoké, karbonové ráfky! Sjezd je už zívačka a konečně můžu zařvat, JO, JSEM TADY KOLÍKÁČI!!! Skupina už nezávodí, můžu se tedy odkyselovat a vychutnávat společnost Roškyho, Kolíkáče, Maliny a Bobka. Každým šlápnutím děkuji za tuto příležitost svézt se v této skupince. Ve jednom sjezdu, ani nevím kde, byl jsem myšlenkama v nebi nám (rozuměj šlapkám – teda bez Bobka) celá grupa poodjíždí. Malina díky měkkému zadnímu plášti jede ve sjezdu spíše opatrně, Rošky s Kolíkáčem sní asi taky tak nezbyvá než na to šlápnout. Začíná nakonec Rošky, ale účastníme se toho stíhání všichni a poslední docvak zařizuje motorka Malina, to je týmwork! Bobkovi děkujeme, že skupinu brzdil -J. Malina se v našem turistickém stádečku nudil tak šel na špic a mě skončilo snění. Brdeček do Žďáru ze mě vymačkává poslední zbytky a jen taktak uvisím, ještě, že Malina ze špice odstřídal, opět jsem mohl odpočívat. Na kluka jsem se vůbec nezlobil, protože nebyl jeho (nebo spíše jeho defektu), tak se tady plácám na samotku a místo kochání bych spíš pokračoval v turistice. Začínáme se blížit do finále, to znamená, že se nikomu moc nechce jet, brodíme se tedy tankodromem, který je bohužel osudný pro Roškyho, který chytá defekt, po chvíli vidíme vedle silnice také lepícího Technika, prostě smutný to pohled, tady s Tylem prostě nesouhlasím. Asi 2km před cílem se mě Malina ptá zda-li nechci odjet, ale mám toho plné brejle, musím tuto velkorysou nabídku odmítnout a šetřím se na konec. Pozici mám i tak výtečnou, hned za Malinou. Blíží se tedy spurt celého našeho balíku, 200m před cílem nastupuje Malina, za ním Bobek, dávám těžší a vyrážím také, když už mám nějakou rychlost, Malinovi vypadává noha z pedálu a musím skoro zastavit, v nohách mám okamžitě kyseliny, že bych jí mohl prodávat a už to nejde roztočit, celý balík jde přezemě a dojíždím tak typicky orlíkovsky, druhý odzadu. Výsledek je pro mě naprosto úžasný, v cíli jsem si připadal jako když jsme v neděli vyhráli MS v hokeji. Počasí nakonec nádherné, cyklistiku jsem si užil maximálně a uvisel jsem Kolíkáče. Cesta kolmo do Třeboratic ve skupině se Zahradou, Tremlem, Malinou, Radkem Procházkou a ostatními utekla jako voda. Byl nádherný den, děkuji za skvělý teamwork!!!

Radim – Dneska to jelo aneb povedený závěr závodu

Poslední květnový čtvrtek se tradičně konal legendární závod všech silničních cyklistů-hobíků Praha-Doksy, letos to byl již 28. ročník. Na startu se nás ze Sokola sešlo pět - Přemek, Mišák, Dusík, Ivoš a já. Počasí nakonec ani nevypadalo tak hrozně, jak slibovali v předpovědi, a tak start se uskutečnil sice na omoklé silnici, ale za celkem příjemného tepla. Odstartovali jsme zhruba z první třetiny startovního pole, sice hned po startu dva jezdci před námi spadli, ale jinak byl start letos celkem v poklidu, držel jsem se z počátku za Přemkem, který však za první vesnicí zrychlil a poskočil o několik řad dopředu, což se vzápětí ukázalo jako velice prozíravý krok. Hned ve druhé vesnici v Měšicích při odbočování na hlavní došlo totiž těsně za Přemkem k hromadnému pádu asi pěti lidí, kteří zcela zablokovali celý jízdní pruh a já musel úplně zastavit, zatímco čelo odskočilo asi o 200m. Se zaťatými zuby jsem se ještě do Mratína dokázal dotáhnout zpátky, ale vyhráno zdaleka nebylo, protože v záloze čekal Kostelec. Vozovku již tady sice za poslední roky docela opravili, ale několik kráterů přece jen zbylo. A jeden z nich jsem zrovna já v rychlosti 45 km/h trefil. Rána to byla pořádná, vylítla mi jedna láhev (naštěstí jsem měl ještě jednu) a berany se mi pootočily asi o 20° směrem dolů tak, že spodní úchop byl téměř na úrovni úchopu horního! Ráfek a plášť naštěstí vydržely, takže rychle dál, řídítka holt budou muset počkat až do cíle. Ještě jsem stačil zahlédnout, jak kousek přede mnou Přemek trefuje jiný kráter a také on přichází o láhev... Z hlavní skupiny odpadám v prvním větším kopci v Čečelicích, ale jinak mi to v kopci docela jede a předjíždím hezkých pár lidí. Nakonec zůstáváme ve čtyřech a celkem v poklidu pokračujeme směrem na Mělnickou Vrutici, kde nás na železničním přejezdu na vzdálenost asi 100m poněkud překvapí přijíždějící motoráček. Běhmo očí strojvůdce jsme pravda neviděli, na druhou stranu jeho vztyčená pěst byla vidět už docela dobře. V Kokořínském údolí pravidelně střídáme, přesto nás zezadu dojede větší skupina dalších asi patnácti lidí. Protože kopce se mi dnes jedou docela dobře, zkusím to v největším stoupání na Romanově trochu roztrhat a ačkoli zdaleka nejedu takovou kaši jako jindy, mám na vrcholu na skupinu náskok asi 200m. Bohužel ale se mnou nikdo nejede, takže se alespoň v klidu za jízdy občerstvuji a na kostkách ve Mšeně se nechávám skupinou opět dojet, protože je jasné, že sám nemám šanci náskok držet. Navíc zjišťuji, že na Romanově bohužel téměř nikdo neodpadl a skupina je stále asi dvacetičlenná. Kdybychom takto přijeli do cíle, nemám při svých spurterských kvalitách moc šanci a minimálně polovina lidí by šla přese mě. Proto se snažím v kopcích trochu tlačit na pilu, ale jede se mnou v podstatě jen startovní číslo 128. Ostatní zůstávají zpět, ale na rovinách si nás vždy hravě dotáhnou. Ve stoupání do Žďáru, kde se odbočuje z hlavní silnice do finálního přiblížení k cíli, za to vezmu trochu víc, ale ztrácíme jen jednoho nebo dva jednotlivce a stále je nás okolo dvaceti. Se 128 se proto rychle domlouváme, že to ještě zkusíme trochu potřhat. Držíme takticky čtvrtou pátou pozici a v posledním horizontu před cílem jdu do toho po hlavě, 128 těsně za mnou. Chvilí mám černobílo před očima, ale stálo to za to, zbylo nás vpředu jen pět a ostatní mají ztrátu zhruba 50 m. Do cíle zbývají necelé dva kilometry, z toho polovina je sjezd, tady je to v pohodě, ale na zbývající rovině k cíli mám obavy, aby nás zezadu přece jen ještě nedojeli, tak trochu netakticky tahám čelo skupiny hlavně já. To se mi pak v samotném závěru logicky trochu vymstí, sil do spurtu do mírného kopce už nezbyvá tolik a dva jdou přede mě, ale jeden z nich je číslo 128, tak tomu to přeji, protože ten celou dobu ve skupině makal opravdu příkladně. Dojíždím tedy ve skupině jako třetí, ale hlavně, že ten větší zbytek skupiny nás už zezadu nedojel. Nakonec je z toho celkem

dobry čas 2:17:41h, pořadí ukáží až oficiální výsledky Hlavní ale je, že jsme se v cíli všichni ve zdraví sešli plni nových zážitků z Doksů a už teď se těšíme na ty příští. Díky organizátorům z klubu CKKV za krásný závod!

Robin – Jak to blbě začalo, tak to dobře skončilo :)

Tolik milované, tolik proklínané Doksy. Pokaždý se těším, pokaždý jsem nervózní. Letošní počasí ale převažovalo jazýčky vah na stranu nervozity až k nechuti se zúčastnit. Na psychice mi nedodalo ani to, že jsem měl slíbeného testovacího celokarboňáka, ale ve středu mi bylo oznámeno, že je na nějaký promoakci kdovíkde a jinýho nemaj. Nic nic, dle radarů by to dnes neměly být loňské lázně, takže ráno sedám na meridku a fičím do práce. V dešti, nejkratší cestou přes Zlíchov a jak se kříží silnice s kolejem sem sebou fláknul. Najel jsem si málo (nebo blbě?) na koleje a už jsem letěl. K mému smůle jsem spadl loktem na nějakou střeš, takže posléze pohotovost a šití. To mě přece nezlomí! Ruka se mi sice blbě ohybá, ale to kole nepotřebuju. Řadit můžu, jen na stojáka to trochu bolí. Takže po o sedám k Sousedovi do vozu a ještě s Indurainem míříme do Třeboratic. Těsně před startem přestává pršet, teplotka příjemná a sem tam vykoukne sluníčko jako kdyby říkalo: po tom všem si tu? tak si to užij! :) A já poslech! Až do Všetat letím s čelem, kolem Šlapek jak nas.. - krása :) První ostřejší brdek a nám méně zdatným není přáno uviset. Nevadí, formuje se cca pětičlená skupinka, která spolupracuje a v kopci před Nebuželema na sebo dokonce čekáme. Krása. Udolím letíme, co nohy stačí, ale Kapr s Vítasem nám předvádějí, jak se závodí :) Po chvílce nás docvakne i čelo veteránů a žen, s kterými doletíme až pod Romanov a cestou polkneme ty dva uprchlíky. Uctivě ustupuji ke straně a schazuji na malou, nahoře pak zjišťuju, že náš kvintet byl rozprášen. Chytám se jednoho korálku a (slovy Kolíkáče) navlékáme postupně další, až do počtu pět. Zdravíme se s úsměvem, protože je to náš původní kvintet, jen s jedním suplujícím. Jedeme k cíli společně, dokonce jeden druhého do kopce tlačí, když mu spadne řetěz, tomu říkám pomoc v nouzi. Teprve ve Ždírci to rozervem definitivně - někoho braly křeče, v někom bouchly saze - takže do cíle dojíždím třetí z těch pěti. Když беру v potaz neustálý bočák nebo protivír a ten šitej lokýtek (Ibalgin to jistil), tak výslednej čas je (pro mě) naprsto úžasný. Spolubojovníkům děkuji ještě jednou, CKKV děkuji za závod, Šlapkám za účast. Dík, dík, dík a za rok pa :)

BRDSKÝ ŠVIH

Bigmig – Brdský Švih

Minulý týden jsem se rozhodl pověsit kolo na hřebík. Totálně nepovedenými Jedomělicemi, bez chuti, bez štávy a se zápachem, bez sebevědomí jsem si říkal, co na tom kole pořád ještě dělám. Jezdím si časovky jednotlivců v hromadných závodech a občas potkám spřízněnou duši. To, že píšu tyto řádky vidíte, že se tomu tak nestalo a hřebík na zdi stále zeje prázdnotou. Po 3 letech, kdy termínová kolize mi dovolila Brdský Švih jet, přeci jen oddálilo mé melancholické rozhodnutí. Nejkrásnější závod UACu a CKKV hobby CUPu přeci nelze jen tak mír nichts dýr nichts vynechat. Už v týdnu zapomínám na všechny trable a vysloveně se

těším na neděli. Sice zase bude pravděpodobně časovka na 90km, ale nač stahovat kalhoty, když brod je ještě daleko. V neděli ráno sluníčko, teploučko, samý optimismus, jen aby toho tepla nebylo moc. Jedu na start přes Kuchař a obě Třebáně zadem na Svinaře. A koho to vidí mé bystré oči, není to Vyhup? Je to Vyhup. Tak to je nádhera vidět Hoblíka zase na závodě. Horko je tak vysoké, že začínám mít obavy o vodní hospodářství při závodě a raději si dávám půllitr laku na rakve., tedy Kofoly. Ani nevnímám, že jsem se napil. Tak teď ještě něco málo sníst a hurá na start. Loučím se se všema , protože se uvidíme zase až v cíli, tedy doufám. Start a už se to valí dolů do Řevnic, kde je ostrý start. Zaváděcí automobil se zastavil a pro jistotu počkal na všechny. Většina tímto manévrem byla zaskočena, ale proč ne . Snažím se s balíkem držet alespoň vizuální kontakt, ale na druhém km stoupání cítím, že je čas na únik ze zadu. Dostávám se do tříčlenné skupiny s Martinem Jelínkem, z které se rychle po sjezdu do Mníšku stává dvoučlenná . Martin je na tom podobně zoufale jako já, tak to vypadá nečekaně na časovku dvojic . Jedeme celkem v pohodě bez nějaké zoufalé snahy někoho sjet, až se před Voznicí přes nás nečekaně přežene trojice odpadlíků. No vida - nebyly jsme poslední. Chytáme se zuby nehty a je tu příjemná pražská pětka, která se valí na Dobříš. Daří se nám celkem v pohodě střídat a i na Hradec se držíme pohromadě. Na sedle nás dojíždí druhý balík v čele s Radkem Vaňkátém, při stoupání na Babu pak přijíždí Kapr, kterého raději na rozdíl od Martina nelovím. Ten se drží pár desítek metrů s Kaprem, ale pak přichází to co muselo přijít. Sjíždíme ho ve stoupání. "Nic si nepochopil Ivane" . Ale to už jsme na Bábě a dojíždí nás Vyhupova formace a to je velmi lukrativní situace. Delší úsek do Jinců pak můžeme jet v balíku cca 20 lidí. Tak zase s Vyhupem v jednom balíčku, vzpomínám na Krále 2006, kde jsme spolu jeli 250ku. No Vyhup je zase zpět ve své formě. Já jsem rád, že visím, jak se dá. Bohužel přichází další delší stoupání a Vyhupova skupina vystavuje stop. Zase se vracíme ze stropu na zem do pětičlenné formace a z posledních sil jedeme na Bykoš. Horko kulminuje, a navíc dochází voda. Bufet zde ale nebude. Ještě že, většina stoupání se odehrává v lese. Mám kupodivu dost sil, zřejmě facka z Jedomělic padla na úrodnou půdu. Za Bykoší už jedeme ve dvou a to proti větru, žádná radost, ale to čeká na všechny. Liteň, už to spěje do finále a za námi nikdo. Přesto nás v Hatích dojíždí skupinka s ženou od Varty. Žádná radost, ale to je život. Závěrečné stoupání v Halounech už mě nezastihlo pochopitelně ve formě , ale pámbů zaplat'. V cíli na mě čekají už Alánek s Technikem, ale žízeň mě nutí dojet na další laky na rakve do hospody. Cestou domů jedeme přes Všenory a železniční most v Černošcích, abychom se co nejvíce vyhnuly kopcům . V Radotíně se loučím a směřuji k cementárně. Tam najíždím na trasu bajkerského závodu Avion CUP a hned mě jeden regulovčik usměřňuje do Řeporyjí. Čumím jak puk. Ač tělesně a duševně vyčerpán předjíždím ještě na Kopanině další 4 závodníky , kteří vesměs vedou kola. Tomu říkám závod. Ještě občerstvovala na Zmrzlíku a už domů. Za těch 8km jsem potkal aspoň 20 regulovčiků a na každém sloupu samolepka jako prase s emblémem závodu. Nechápu, kdo tyhle ptákoviny cáluje . Ale zpět k Brdskému Švihu. Parádá to byla přátelé. A není to o té výkonnosti, je to vo těch závodech.

Honzis – švih do Hradce pak grogy

Ráno měním kola za drátáky, páč zadek je nějak měkkej. Tudíž nestíhám vlak a jedu do Českého Brodu na spoj v 7:40hod. Snažím se do sebe dostat nějaké pití a energii, jsem dost mrtvej. 6:31hod na Rampušákovi a zvlášť 120km časovka po defektu se na mé pohodě projevila. Řevnice, vystupuje Léna, Malina, Bonzo. Společně jedeme do Haloun. Líčím Malinovi Rampa. Doufám, že na těch šutrech k prezentaci nepíchnu, to by mi jeblo. Je tu Beeda, Prochajda, Zbyněk, Vítek, Jirka Humplík, ... Dost favoritů chybí, takže nás čeká snad poklidnější jízda než loňské lety zakončené odpadnutím za kolejema před Novou Vsí. Sjedeme opatrně na ostrý start. Řevničák se jede v tempu ale žádné plašení, skoro všichni jedou na malou, já nechám 52/21. V háku to docela jde, rozepnu dres a držím se někde ve třetí řadě. Asi 2km před vrcholem už to bolí, 52/24, had se natahuje, skáču dopředu, pozdravím Petra Čechuru co jel taky Glocknera a pak si prohlédnu vítězný nástup Zbyňka Kudrny na HP. Přežilo hodně lidí, asi tak 25. Dolů se to moc nehrotí, najedu si až k Maliňákovi a následuje vyčkávání kdo za to vezme. Samozřejmě to někdo nevydržel s nervama a zvednul zadek, doskočil ho Malina, Zbyněk. Já to nechal být a čekal jsem kdo mě doveze. Prochy se k tomu neměl, pak za to bral Humplík a pak se ozvalo jenom křupání a šlo přede mne snad 10lidí. Vlaju na chvostu, koleje, leje ze mě, 52/24, před horizontem se trochu zvolnilo čímž se vytvořil balík jehož jsem byl členem. Super! Pěkně jsem se vyprášil, ale ustál jsem to. Dál v normě, zatačky až nezvykle opatrně, krátkodobé zrychlení střídá pohodička, že se vyskytnu i na čele. Malina hrozí, že nás dojede druhý balík, ale nikomu se nechce přišlápnout. Je to 93km v kopcích, vedro, mně se taky neche. Dopředu jde Beedův kámoš z Kona cycling point. V kopečku prej točíme 320W podle Beedy, Řevničák 400W. Klídek končí jak jinak než nástupem v magnetu nad dálnicí ... Zase někdo vyhodnotil, že závod je od slova závodit a ne si vízt za zadkem 20zoufalců. Ach jo, karbony křupou pod mohutnou silou UACářů a já se dostávám zase na chvost. Ani Prochy nestíhá, hákují jeho RB a když to střelce přestalo bavit, tak je s vyplazenýma jazykama zase docvaknem. Až se divím, že jsem to po Rampovi ustál. Teď už bude stačit málo a zamávám. Snad ne sám. Dobříš, kostky, pár lidí odjelo, ale ještě před Hradcem se to sjelo a naposled jsem se ukázal mezi top 5. Kolik točíme?, ptám se Beedy. 350, 400W zní odpověď a během pár vteřin couvám, couvám a hecování je to kousek nepomáhá, čau. 39/21, horizont se blíží, furt je tam aspoň 15lidí, odpadají jenom 2 + já. Ve sjezdu balík vydýchává, takže to na 52/11 dolítneme. Uf, na šrot ... Na Babu se dole ještě nedopatřením vyskytnu na čele když vystřídám Zbyňka. Ten ale záhy hákne Beedu a odjíždí. Couvám na poslední flek s čímž tak nějak počítám. Stejný průběh jako na Hradci, akorát už nemám nárok na návrat zpět. 41km s čelem se na UACu ale jen tak nepošťestí. Díky pánové. Brýle píchnu za bowden, Petrovi padá řetěz pod malý tác, musí zastavit a už nemá nárok balík sjet. Překvapilo mě, že tam bylo i pár „nevrchařů“, asi se až taková hrana nejela. Jenže říkejte to prošítemu tělu z Rampušáka ... Na horizontu se sjedeme do trojičky, táhne Petr, pak já + Karlovec s Cicli B a „chrochtající“ Campou. Pičín, rozdrbaná silnice, magnet jedeme na pohodu, ve sjezdech má převahu Petr s Eastony 90, takže ochotně tahá. Vítr brzdí, mám toho dost a saju karbošneka co jsem sebral včera na bufetu v Mladkově. Vody rapidně ubývá, v háku to jde, ale na špici se už trápím. Kopec od kolejí tak nějak rozumně jedeme 15km/h. Svorně se tak kolíbáme ze sedla a Petr mi stihne okouknout drátová kola a nabízí mi svá Ksyria. Domlouváme kauf. Vida, co se dá všechno stihnout na UACu. Nahoře fotí jeho rodiče, pak se točíme na větrných rovinách pod Housinu. Už jsem notně okoralý a jak říká

Marhi, na Housině to, jak víme, nejede nikomu. Skutečně to nejelo, se 13km/h na 39/21 jsem byl nejlepší a stahoval nějakého odpadlíka (Prochy). Na horizontu jsem se vydýchal a počkal na tahouny. V brdku přejímám iniciativu a stahuji Prochajdu. Kde se tady bere? Drží se statečně a dojet ho znamená řádně se vyprášit. Sjezd, odpočinek, klídek před Litní kazí doprovodné auto druhého balíku. Tak nás maj ... Trošku s údivem točím doprava a uvědomuji si, že pojedeme ještě tu stojku! No potěš koště, veteráni se zvedaj, my taky. Má cenu je hákovat? Chvilí se rozmýšlím, ale nakonec do toho jdu. Mám tak 20m díru, Vitas a spol. to moc nehrotí, takže je docvaknu za horizontem. Vzadu kuká i nějakýj týpek z 1.balíku + Karlovec. Na větru je závěťří výhodou, do Haloun se mi zdá nekonečné i když nemusíme moc ani šlapat. Tomáš si odplivne, zatočí se doprava a jeden od Kerna rovnou vystupuje. Jdeme před něj, trojička se kontroluje, máme na ně tak 30m. Točím 52/21, ale nohy už jsou kaput. Vitas nasadí raketový závěr a vyhraje. Obvyklý scénář letošní sezóny. Mě porazil jak vykuk co se přivezl s 2.balíkem tak i Karlovec s Cicli B. Závěr 52/19, ale neměl jsem už morál zvednout zadek. 93km, čas 2:49:30h. Maliňák má na budíku 2:40hod., takže asi drobet taktizovali. Dle jeho vysolených zad se asi místama přikládalo pod kotel. To by ani nebyl UAC! Chudák Petr Čechura dojíždí na prázdné galusce, pak dojíždí David Marek, další Oranges, ... Na výhni se mi nechce moc být, kor když nemám co pít. V Řevnici zamířím do hospody a napiju se na záchodě z kohoutku. Na Masaryčce aspoň koupím 2l Tomu, z Českého Brodu sotva otočím nohama, fakt grogy. Takověhle dvojáky jsou masakr a to si mohu říci, že se na Rampovi nejelo a tady na začátku taky „rozumně“. Asi každej už má dost.

Lěna – Paráda na druhou

Do Haloun jsem se těšil především z jednoduchého důvodu a to, že konečně budu mít s kým závodit, přijede Mářa! Neponechal jsem nic náhodě a pro klid duše jsem poslední týden najel něco přes 400km, aby bylo z čeho brát. Jako již tradičně na start jedu vlakem do Řevnic ve společnosti raketáka Maliny. V Řevnici se k nám připojuje maratonec z Rampušáka Honzis a nováček ve šlapkách Bonzo. Slunce vystrkuje své růžky a mě chybí opalovací krém a jako na potvoru ho tady nikdo nemá, nabízí se Beeda s Indulonou, ale bez UV hold večer budu platit za svou chybu v přípravě na závod. Co jsem, ale nepodcenil tak palivo pro svoje TDI tělo, večer hromada těstovin s mákem, ráno hromada těstovin s tvarohem a vajíčkem, v kapsách dva gely a magnesium, to by bylo aby nebylo! Ještě pár poznámek na neslušivý dres Pebeho a rychle se postavit za Mářu na start. Minutu před startem mi Pebe připomíná mé uvolněné kolo z PRSu tak jen tak pro jistotu kontroluji rychloupínáky a přední mám naprosto volné! A sakra. V rychlosti jej utahuji ze stoje a vzhledem ke své šikovnosti mírně vybočuji přední kolo z ideální polohy a musím povolit také přední brzdu aby mi špalek nedrhnul o ráfek... Takže vyrážím s povolenými oběma brzdami, protože zadek mám zase povolený, protože na střeďečnīm tréninku jsem zadní kolo rozcentroval, opravit ho nebyl čas a toto je metoda, kterou ovládám velmi dobře. Již tradičně startujeme za zaváděcí vozidlem, které nás tentokrát rozumně, tzn. méně než 60km/h dováží na ostrý start do Řevnic. Po asi deseti sekundách stání je odstartováno na ostro, jede se rychle, ale dávám to. Rychlost neklesá pod 23km/h, tepy neměřím už mě ten přístroj na závodech nezajímá, první i druhý kilometr šlapu s plným soustředěním a s vědomím, že Mářa šlapa někde vepředu tak nesmím povolit. Od třetího

kilometru to začíná být zajímavé, Mára se propadá až ke mně, nechci zpomalovat tak pokračuju ve svém tempu kolem 23km/h, ale přestává to stačit na hlavní balík ve které vidím Roškyho. Máru mám už nějaký ten desetimetr za sebou, přestávám se mačkat a jen šlapu setrvačně, jde přeže mě Alánek snad i Technik a nakonec i Eda Pinkava, kterého si ale už nechci nechat odjet, musím se tedy zmáčknot a na metě 1km na vrchol musím ze sebe vydat své maximum, jedeme už ke třiceti a Eda se svými megastehny nepolevuje. Dvěstě metrů před premií se zvedá Alánek s Edou, jejich tempo je pro mě neakceptovatelné, přeci jen máme před sebou ještě skoro 90km a spoustu jiných kopců, otáčím se jak to vypadá za mnou a uklidňuje mě pohled asi na dalších šest kousků, kteří mi jistě pomůžou tyto dva borce sjet. Úsek z Řevničáku se ve skupině odpadlíků jezdí vždy naplno, protože někteří jedinci stále doufají ve sjetí prvního balíku. Neobjevuji se moc na špici, protože ani v nejmenším nemám zájem první balík sjet, ikdyž jej máme na dohled. Brdek před Novou vsí již jedu ve dvojici s Edou, kterému vracím poznámku z Doks: Snad si nemyslíš, že mi ujedeš? Nastává klídek, nabíráme ještě nějaké lidi, včetně divně motající Rudy z KPO (později mi říkal, že měl uvolněnou kliku) a v magnetu před Dobříši také registruji v naší skupince Máru! Fajn, bude to krásný závod. Chvílema si připadám jako na Doksech, Eda to dokonce nazývá týmovou časovkou je to tady samá šlapka. Profesorsky jezdící Rošky, usporně jezdící Technik, neúprosně tahající Alánek, prostě paráda na druhou. Hradec jedu spíše ve druhé polovině naší cca patnáctičlenné skupiny, nechci se vysilovat a taky nechci lepit případné nástupy. Díky přítomnosti pohodáře Vítka Mužíka se na špici usazuje Eda s Vítkem což je záruka dobrého tempa a nemám obavy z nějakých vylomenin borců okolo. Většina z nich ještě navíc nezná trať tak je ubezpečuji, že Hradec je pěkně dlooooooohýyyyyý kopec a musí se jet rozumně a rozhodně to není kopec poslední. Hold takhle mě to učí Diablo a moc mě to baví. Baba je kopec, který mám prostě rád, slunce zde nepaří, není to stěna a dá se jet na jeden převod a takové kopce mémé TDI motoru sedí o čemž již ve sjezdu z Hradce ubezpečuji Máru a ostatní, hned na začátku Baby se usazuje na špici ve dvojici s Edou a vím, že musím jet něco mezi 18 až 20km/h (aspoň tak jsem to jel před dvěma lety, když mi to jelo celkem fajn). Eda má samozřejmě narážky na to, že mu trhám ústa, Stodůláci povídají něco o motůrkách ve Spešlech, prostě je legrace a tempo pod 18km/h nejde. Ztrácíme přeběhlíka Pebeho, který ještě stihl něco pronést o křečích, ale je to závod a tady se nečeká. Babu si vychutnávám celou na špici a ještě na magnetu na úpatí zvyšuju rychlost na 35km/hod za co už dostávám velkého čouda a při zpětném pohledu na lajnu, která vznikla se poklidně vracím do pohodové skupinky. Ty nejhorší vymyšlenosti již máme za sebou, soukám do sebe gel a těším se na Housinské sedlo. Brdek z Jinců jedu na čele už jen z důvodu aby někoho nanapadlo nastoupit a hlavně je tady odbočka na vedlejší na kterou bychom nejspíš zatočili, kdybych nevzal odpovědnost za navigaci na sebe a jasně nezavelel, musíme do leva! Už se moc nepovídá, jen Eda s Vítkem jsou neúnavní řečníci. Na Housinské sedlo najíždím opět ve dvojici s Edou, který mě tentokrát krotí hned na začátku tak nastavujeme tempo pro nás náročné, ale netrhatelné a neodjetitelné. Šlapu co to dá, ale asi sto metru před horizontem nastupuje kukačka z Bítovské s jedním ze Stodůlek a odjíždějí, nemám zájem je následovat, přeci jen Máru mám ve skupině a cítím se dobře není důvod plýtvat silami. Ve sjezdu nás také předjíždí čelo druhého balíku, ve kterém bohužel chybí Kapr. Necháváme jej volně projet, zpomalujeme, nehákujeme. Co bohužel nedělají naší uprchlíci, kteří kvarteto z druhého balíku hákují a tím nám pomaloučka a jistě odjíždějí... Ještě před Litní nastupuje Technik, vůbec

nereaguji a věřím, že sil má dost, jelikož jsem na špici tak prostě jen kotvím. To Eda se rozhoduje Technika dojet, jde přeže mě a maká jako šroub, když uvadá a čeká odstředění jen protočím nohama a nejedu, bere mě tedy ještě pár borců včetně Roškyho, který když dojde na špic taky moc aktivně netahá, v dále vidím, že Technik si skupinku před námi již docvakl, fajn a teď jed'! Bohužel, ale po chvíli ho vidím odpadnout, škoda Eda si ho sjíždí a jsme zase šlapkovské kvarteto. V Litni Vítek zahlásí, že kdo nastoupí tak dostane do držk..., jedeme ostře, ale snesitelně ani nepotřebuju kašpárka. Na vrcholu vidíme vytácejícího Radka Procházku za kterým Vítek vyráží a i přes upozornění, že tedy dostane na držk... prostě jede za Radkem a nás nechává padesát metrů za sebou. Ve sjezdu už jsme zase uspořádaná a spolupracující skupinka. Ve sjezdu přes železniční přejezd nechtěně všem odjíždím, ale fakt nemám v úmyslu někam mizet, čekám na naši grupu, kterou mi přivezl na záda Mářa. Rovinatá pasáž před Halouny se jede v klidu bez nástupů za pravidelného střídání, jen si už více všímám postavení Máři a špici skoro jen projíždím. Frnk, frnk a cílový kopeček je tady. Hned na začátku Mářa nastupuje, jsem přilepen na jeho zadním pláští, mohl bych jet i rychleji, ale jen se držím, při zpětném pohledu vidím, že jsme ostatním odjeli o pár desítek metrů, no jestli má Mářa síly bude to zajímavé, kopec je ještě dlouhý. Naštěstí Mářa si sedá, shazuji malou a točím si za ním, dojíždí nás Eda, který nečeká a mizí nám. Kvůli Edovi tu dnes nejsem, čekám co Mářa. Mářa to zkouší zase 500m před cílem, kde nastupuje a po pár šlápnutí na něm vidím, že to je konec, jdu tedy přes něj krásně v sedle a jen udržuju tempo, před cílem mě ještě vzalo asi pět borců včetně Roškyho s Alánkem, ale to mě nemrzelo, Mářa byl za mnou! Cíl splněn, ani jsem nečekal, že to takhle dopadne. Poskládání naší grupy byl už jen bonus tohoto krásného závodu, ještě zaplácat Malinovi a hurá spokojen kolmo domů za doprovodu vítěze Maliny a diváka Bobka. Příští rok se těším!

Radim – Brdský švih až na kaši

Rok se s rokem sešel a jeden z nejtěžších středočeských hromad'áků Brdský švih (součást jako poháru CKKV, tak UAC) opět zaklepal na dveře, konkrétně se tak stalo v neděli 27.6., přesně v 10:20 okolo roku 2010. Po teplotní výhni v roce 2008 a sychravému počasí loni to letos bylo pro změnu opět o výhni, a tak jsem na startu s jistými obavami pozoroval, jak si většina soupeřů veze litrové bidony, což ve mně s mými dvěma nula sedmičkami zanechávalo lehký pocit nervozity. Protože tentokrát se závodilo od začátku prakticky až do díle, tak si toho zase tolik nepamatuju a reportáž bude tedy co? Správně, reportáž tedy bude o něco kratší! Tedy alespoň to byl můj původní záměr ...Po startu se ve sjezdu snažím dostat trochu více dopředu, ale v protisměru jsou stále nějaká auta, tak to moc nejde. V Řevnicích na křižovatce pod kopcem se tentokrát v souladu s propozicemi opravdu zastavuje, a tak se celé pole sjíždí zase dohromady. Potom ostrý start a už se to valí nahoru, letos se nijak neotálí a tempo je hned od spodu velmi slušné, na mě až moc. A někde přede mnou už se to trhá, nemám nejmenší šanci na to nějak reagovat a hned je mi jasné, že první skupinu už nesjedu. Možná kdybych při nájezdu do kopce visel někomu z této skupiny za zadním kolem, tak bych to i dal, ale takhle zezadu je to bez šance. Takže pro příště to chce jezdit víc vpředu, jenže ono se to řekne, když přesně tohle chce skoro každý ze soupeřů. Ale je třeba si to aspoň připomenout a vědět o tom. Ve zdolávání Řevničáku tedy pokračuji svým tempem, které se

hodně přibližuje stavu, kterým v tomto kopci jezdím časovku do vrchu, tzn. jedu na krev a vidím rudě. Před sebou vidím několikačlennou skupinu, tak se ze všech sil snažím ji dostihnout ještě před koncem stoupání, abych následně mohl využít jejího závětrí. Několik známých tváří přitom předjíždím (Brandejs, Hrubeš, Jelínek ad.), někdo se zkusí zahákovat, ale dlouhodobě se mě neudrží nikdo z nich a mně se naopak daří kousek pod horizontem dotáhnout do skupiny přede mnou, ve které se mj. potkávám i s Mírou Beránkem a Jakubem Šnajdrem, tedy jezdci, se kterými jsem si ve skupině objel před týdnem UAC v Jedoměřicích. Ale bylo to o fous, ve sjezdu se to valí dolů sedmdesátkou a je mi jasné, že kdybych před horizontem do skupiny nedorazil, tak teď při další sólo jízdě už bych ji sám nikdy nedojel. Ve stoupání z Mníšku pod Brdy těsně před závorami odpadá někdo pro defekt a další asi dva jezdci (mezi nimi i Šnajdr) nestíhají fyzicky, takže je nás o něco méně. V brdcích přes Voznici směrem na Dobříš se jede na mě hodně vysoké tempo, takže nestřídám a jen zoufale plápolám na konci skupiny a je mi s podivem, jak nás při takovémto letu mohou ještě dva jezdci ze zadu sjet. Holt roviny asi nikdy nebudou můj šálek kávy. Při průjezdu Dobříší na mě čeká jedno velké překvapení, protože dojíždíme náš oddílový dres a v něm Přemka se startovním číslem 7 společně ještě s Rudou Kadlecem z KPO (do dneška dokonce vedoucím jezdcem poháru CKKV). Je jasné, že oba musí mít nějaké problémy, a také ano, Rudovi se prý nějak povolují kliky a Přemek je na tom možná ještě hůř, přetrhlo se mu lanko od přehazovačky, takže jeho výběr převodů je nyní značně omezen na 39-12 nebo 53-12, což by s vidinou dalších náročných stoupání, které nás ještě dnes čekají, potěšilo jen málokoho. A jeden z nejhorších, Hradec, je právě před námi. Přemek říká, že se s námi sveze jen přes hřeben do Hostomic, že nám třeba trochu pomůže, a pak se odpojí směrem k cíli, tedy přesněji k autu. Hned na výjezdu Dobříše jde také v mírném stoupání do čela, já funím úplně na konci skupiny a říkám si, že tohle mi teda opravdu hodně pomáhá, protože po těch galejích do Dobříše už mám docela dost, a že nejspíš ve skupině pomalu končím. Chytám menší díru, ale ještě to dávám a v Trnové po vystřídání Přemkovi dokonce táhnu chvíli čelo, ale říkám si, jestli to náhodou není tak trochu moje labutí píseň. Ještě na začátku kopce zastavuje Ruda Kadlec, jeho problémy s kolem zřejmě dostoupily vrcholu. Hned dole pod kopcem nám Přemek na 39-12 pro nás neuvěřitelně trochu odjíždí a s ním ještě jeden jezdec, který zřejmě dosud neprokoukl Přemkovy technické trable a pokouší se jej bláhově držet, aniž by si uvědomoval, že to stejně nemá význam, protože Přemek na nás bude nahoře stejně čekat a navíc se vzápětí pravděpodobně odpojí směrem k cíli. Ostatní však jedou docela rozumně, a to tak, že se postupně dostávám až na čelo a na horizontu s Mírou Beránkem to na sebe dokonce ještě zkusíme, kdo z koho, protože on tu má hodně fandících kolegů v oddílových dresech TJ Sokol Králův Dvůr - Varta, a tak se snaží. Ale i přesto jsem na horizontu zhruba o délku kola dřív, což úsměvem kvituje i čekající a dívající se Přemek. Ve sjezdu do Hostomic se naše kopcem natažená skupina opět konsoliduje a dojíždíme i toho jezdce, který původně odjel s Přemkem a byl kousek před námi. Před náměstím na mě vychází střídání na čele, takže odbočkami městem projíždím jako první, což je výhoda, protože nemusím dotahovat žádné díry vzniklé prudkými změnami tempa. Po odbočení směrem k vrchu Velká Baba jde dopředu Míra Beránek a trochu překvapivě je tu stále i Přemek, který se prý rozhodl pokračovat s námi (asi se mu naše pro něj výletní tempo docela zamlouvalo) a že prý si to na tu dvanáctku vzadu objedná tréninkově celé. Načež nám hned dole zase trochu odjíždí, aby pak měl více prostoru pro boj s kopcem, až se stoupání o něco víc přiostrí. Kopec na Babu mám normálně docela

rád, je to spíš tempařský kopec, připomíná mi okolím opravdové hory a je to celé v lese, kde je hezky stín. Ale dnes se mi tu nějak nejede dobře, tedy nic mě nějak zásadně nebolí, ale naše skupina se dělí na dvě části a já zůstávám až v té druhé. Nahoře na mě jako vzorný nosič vody čeká Přemek, kterého vítám zvoláním: „Domestiku táhni, lídr je na kaši!“ „Nejen lídr...“, ozve se hlas kohosi za mnou. Trochu jsme se pobavili a následuje sjezd směrem k Bukové, je tu nový asfalt, střídáme se na čele hlavně s Přemkem a Mírou Beránkem a sviští nám to dolů náramně, chvílemi i k 70 km/h. Posbíráme pár odpadlíků ze skupinky před námi, ale její hlavní jádro vidíme stále dost daleko před sebou. Při průjezdu Pičínem chytáme pomalu jedoucí traktor, navíc stav povrchu silnice se výrazně zhoršil a nyní zhruba odpovídá názvu vesnice. Traktor se nám sice povedlo ještě ve vesnici předjet, zlověstné bafání jeho motoru těsně za zády nás ale nerozlučně provází až na dlouhý táhlý horizont nad Hluboší, kde mu v klesání konečně definitivně ujždíme. Ve snaze dostihnout skupinku před námi, jejíž vzdálenost od nás se zatím příliš nezměnila, se společně s Přemkem a Beránkem snažíme roztočit kolotoč, ale bohužel kromě nás nikdo z ostatních moc netuší, o čem je řeč, a tak je tempo skupiny značně rozkolísané. Lepší se to až s dalším Přemkovým nástupem v Čenkově, který vydatně potáhne a při průjezdu v poměrně nedávné době mediálně známou obcí Jince už jsme opět spojeni v jednu velkou skupinu. Tak rychlé poděkování domestikovi a po krátkém vydechnutí je tu hned další ostré stoupání do sedla Plešivce, nepříjemnému navíc o to, že oproti Babě je prakticky celé na ostrém poledním slunci. Ale zase to není tak dlouhé. Hned dole standardně odjíždí Přemek, aby pak o kus dále, až stoupání přitvrdí, mohl v klidu vést svůj vlastní boj na 39-12 o každou úvrať, a za ním ještě jeden jezdec ve žlutém dresu. Pak relativně dlouho nic, a pak já na čele skupiny. Chvíli zvažuji, zda mám setrvat s většinou ostatních nebo se pokusit stíhat Přemka a žlutáška, a protože se mi jede docela dobře, rozhoduji se pro demonstraci síly a krátkým nástupem odjíždím ze skupiny vstříc stíhací jízdě. A ta je docela úspěšná, záhy dostihuji a předstihuji žlutáška, Přemka už ne, ale ten na mě nahoře stejně čeká a můžeme se aspoň v klidu napít a poradit, jestli počkat na žlutáka a zkusit se dál probíjet ve třech, ale nakonec alespoň u mě vítězí pud sebezáchovy a rozhoduji se čekat s tím, že následující rovinatější pasáž okolo Hostomic odjedeme ještě se skupinou a o útok se můžeme pokusit v Litni, příp. už na Housínském sedle, pokud bude příležitost. V Běštíně tak jsme už zase pohromadě a krátce za vsí nás předjíždí pořadatelská Oktávka s majáčkem, což znamená, že čelo staršího balíku je někde těsně za námi. Tradiční rozhodování, zda jet či nejjet s tímto čelem, jsme tentokrát ušetřeni, protože Vitáček s Kakačem (a ještě asi další tři nebo čtyři) okolo nás razantním nástupem doslova proletí, a tolik wattů nikdo z nás v záloze nemá, aby nás byl jen napadlo to za nimi zkoušet. Je tedy fakt, že kousek před námi zpomalují zhruba na naši rychlost, ale do stíhačky za nimi se nikomu z nás nechce, čímž jim jejich zřejmě předem připravený plán dokonale vyšel. Po průjezdu Hostomicemi to začíná trochu víc foukat, bohužel spolupráce ve skupině moc příkladná není, střídáme tak ve čtyřech, možná pěti lidech a zbylí se pouze vezou. Proto když nás předjíždí další jezdci ze staršího balíku ve složení Prager, Burger, Dix, nerozmýšlím se ani chvíli a natahuji se za nimi v předtuše, že jízda s nimi bude o poznání svižnější. Trojici sice po chvilce maximálního úsilí a ve spolupráci s Přemkem a Mírou Beránkem sjíždíme, ale jak se nakonec ukazuje, za námi se postupně dotahují i všichni ostatní, takže soupeřů nebylo. Nicméně je nás o tři velmi kvalitní jezdce víc a na střídání je to hned znát, k Neumětelům pádíme asi jako Šemík s Horymírem v době své největší slávy. Za vsí se však začíná lámat

chleba, tedy spíše terén směrem na Housínské sedlo, polovina je na slunci, druhá polovina už v lese, tak se tu první polovinu snažím přejet co nejrychleji a hle, i když jsem do kopce najížděl dole jako úplně poslední, najednou jsem na čele skupiny a kousek před sebou mám trochu poodjetou trojici Prager, Burger, Dix a ještě další kousek před nimi to láme ze strany na stranu Přéma na svých dnešních tradičních 39-12. Tady není na co čekat, proto v rámci posledních zbytků sil krátký nástup a jsem za zadním kolem Pepíka Burgra. Překvapivě se v této skupině čerstvých uprchlíků držím celkem bez problémů, dokonce si říkám, že bych mohl jet ještě o fous rychleji, ale zase nechci zbytečně provokovat zkušenější jezdce, aby mi to pak někde na rovině nechtěli třeba vrátit. Hlavní je, že ostatní z mojí původní skupiny zůstávají zpět, což rázem dělá hezkých zhruba osm míst v pořadí k dobru. Tak to by bylo pěkné dojet do cíle s Přemkem a trojicí ze staršího balíku, kteří nejsou mými přímými soupeři, ale cesta k cíli je ještě relativně hodně trnitá. Následuje sjezd do Bykoše, kde má sice Burgr tendenci zahrnout po stále dobře viditelných šipkách z předložské trasy Halounských okruhů, ale nakonec se vše rychle vyjasní pouhými dvěma slovy, konkrétně „Rovně, vole!“, na víc stejně není čas a vlastně ani síly. Alespoň u mě se teď veškeré úsilí směřuje do toho, abych nějak přežil houpavou cestu s táhlými horizonty za Bykoší směrem na Liteň, a pak se děj vůle boží. Kluci jedou hodně svižně, a tak je to pro mě teď asi největší boj z celého dosavadního průběhu, navíc pitné zásoby už jsou skoro na nule. Párkrát se sice dostanu až na čelo, ale je to v mém podání spíš takové vystřídání z leknutí. Ve sjezdu k Měňanům na nás před křižovatkou se silnicí od Koněprus pořadatel něco hodně hlasitě křičí, všichni ostatní prudce brzdí, až si musím vyjet trochu stranou, abych Pepu Burgra před sebou neseštelil. Vzápětí se mi objasňuje i důvod toho nečekaného povyku, na čerstvě opravené křižovatce je spousta jemného štěrku, který klouže opravdu hodně, tak ještě že upozornění přišlo včas. A už je tu Liteň se svým odhadem 10-12% stoupáním, ještě dole se mi Přéma snaží naznačit (zřejmě z obavy z možných vzájemných nástupů starší trojice, které by se mu na 39-12 jen těžko zachytávaly), že už to nejspíš dojedeme před našimi pronásledovateli v pohodě i ve dvou, ale mě se nechce opouštět jistotu v podobě dobře jedoucí skupiny, a tak se slovy „Ještě uvidíme...“ řadím 39-21 a zavěšuji se za zadní kolo Petra Dixe. Naštěstí nástupy se žádné nekonají, a tak relativně bez větších problémů (tedy bolest v nohou je ukrutná, ale to se dalo čekat, jinak se mi nic zjevně zlého neděje) vyjíždíme až na horizont, dokonce i Přemek se přes nejprudší část udržel a už to vypadá dobře, teď už opravdu věřím, že nás zezadu nikdo nedojede. V klesání předjíždíme jednoho z našich soupeřů z mladšího balíku, naštěstí už má dost a ani nezkouší se nás zachytit. Následně se mě Přemek ptá, kolik mám pití, že už je na suchu, ale nemohu mu být moc nápomocen, protože sám mám stěží na poslední malý doušek, spíš ani to ne. Ale do cíle už nezbývá mnoho, tak to už nějak dojedeme. V klesání překonáváme železniční přejezd, naštěstí při prezentaci avizovaný možný průjezd vlaku v tomto čase se nekoná a po krátkém výjezdu do Skuhrova se konečně točíme směrem k cíli. Zbývají asi 4 km rovinky a cílový kopec. Na rovině trochu překvapivě předjíždíme ještě Radka Procházku z CK Královice (do té doby druhého muže celkového pořadí, prvního Rudu Kadlece už jsme předjeli v Dobříši, nějak se dneska chlapcům z čela moc nedaří), který toho má zjevně už plné zuby a taky to s námi ani na chvilku nezkouší. V Hodyni padá Přemkovi při pokusu o nahození velké placky řetěz (to je hrozný, má k dispozici jenom dva převody a ještě mu to padá), takže zůstáváme ve čtyřech a já na čele skupiny najíždím ve Svinařích jako první do cílového kopce. Trojice starších jezdců nechávám následně trochu odjet, tedy

popravdě oni se chystají do finišu a hned dole si na sebe zkusili takový krátký nástup, takže mi poodjeli nezávisle na mé vůli. Ale tak mí přímí soupeři to nejsou, a tak už ani nemám v plánu se jejich závěrečných spurtérských hrátek jakkoli zúčastnit. Občas se jen ohlédnu, kde je Přemek, ten je sice o kus zpět vidět, ale jednak je poměrně daleko a jednak na jeho dnešních 39-12 bych si v případném spurtu do kopce i docela věřil. Ale není to ani třeba, Přemkovo počáteční nadějně přiblížení posléze ustává a tak dojíždím relativně v klidu asi 50 m za trojicí ze staršího balíku a asi 100 m před Přemkem. Časomíra se mi zastavuje na 2:53:20h, což na 94,4 km délky dělá průměr 32,7 km/h, a to je vzhledem k dnešní kopcovité trati a velkému vedru myslím docela slušné. V celkovém pořadí (oficiální výsledky ještě nejsou k dispozici) by to mělo být někde v polovině startovního pole, což je pro mě dobré, nějaké bodíky do celkového pořadí poháru za to určitě budou a vpád do první desítky celkového pořadí by měl být reálný, neboť řada mých přímých soupeřů o první desítku buď vůbec nedorazila (Cafourek, Ginzl, Pohořalý, Sýkora) nebo skončila bezpečně za mnou (Brandejs, Hrubeš). A navíc, hlavního Sokola se také nepodaří porazit každý den a byť to samozřejmě mělo zcela objektivní příčiny (za normálních podmínek by dnes Přemek jel pravděpodobně o posty nejvyšší, tj. na bednu), přiznejme si, že na to se jednou historie v podobě notně zažloutlé výsledkové listiny zase až tak moc ptát nebude.